

דברים פרשת ראה פרק יב פסוק כ - כח

(כ) כי ירחיב יקנוק אלהיה את גבלה פאשר דבר לה ואמרת אכלה בשר פי תאונה נפשה לאכל בשר בכל אות נפשה תאכל בשר: (כא) כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יקנוק אלהיה לשום שמו שם וזבחתי מבקרך ומצאנך אשר נתן יקנוק לה פאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשה: (כב) אך פאשר יאכל את הצבי ואת האיל פן תאכלנו הטמא והטהור יחדו יאכלנו: (כג) רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר: (כד) לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים: (כה) לא תאכלנו למען ייטב לה ולבנהיה אחריה כי תעשה הישר בעיני יקנוק: (כו) רק קדשיה אשר יהיו לה ונדריה תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יקנוק: (כז) ועשית עלמיה הבשר והדם על מזבח יקנוק אלהיה ודם זבחה ישפך על מזבח יקנוק אלהיה והבשר תאכל: (כח) שמר ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לה ולבנהיה אחריה עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יקנוק אלהיה: ס

מדרש תנאים לדברים פרק יב פסוק כא

וזבחת מה קדשים בשחיטה אף חולין בשחיטה אי מה קדשים במקום אף חולין במקום ת"ל כי ירחק ממך המקום וזבחת ברחוק מקום...

רמב"ן דברים פרק יב פסוק כא

והנה מתחלה צוה שיהיה כל מה שהם אוכלים שלמים, והם שחוטים כמשפט הקרבנות, ועתה כשבא להתיר בשר החולין אמר וזבחת מבקרך ומצאנך כאשר צויתך - בהיותם קרבנות, ותאכל אותם חולין בכל תאות נפשך, לומר שיתירם חולין בכל מקום ובלבד שיהיו זבוחין כאשר צוה מתחלה בהיותם כולם קרבנות, וזהו פשוטו של מקרא זה על הנכון.

מנחות פי"ג מ"י

"הרי עלי עולה", יקריבנה במקדש.

ואם הקריבה בבית נחוניון, לא יצא.

"לא שאקריבה בבית נחוניון", יקריבנה במקדש; ואם הקריבה בבית נחוניון, יצא.

רבי שמעון אומר: אין זה עולה.

"הריני נזיר", גלח במקדש.

אם גלח בבית נחוניון, לא יצא.

"שאגלח בבית נחוניון", גלח במקדש.

ואם גלח בבית נחוניון, יצא.

רבי שמעון אומר: אין זה נזיר.

הכהנים ששמשו בבית נחוניון, לא ישמשו במקדש בירושלים.

ואין צורך לומר לדבר אחר, שנאמר: "אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח יי בירושלם", פי אם אכלו מצות

בתוך אחיהם" (מלכים ב כ"ג:ט'), הרי הם כבועלי מומים: חולקים ואוכלים, אכל לא מקריבים.

(יא) נֹאמַר בְּעוֹלַת הַבְּהֵמָה: "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ" (ויקרא א':ט'), בַּמִּנְחָה: "אִשָּׁה רֵיחַ נִיחוּחַ" (ויקרא ב':ב'),
לְלַמֵּד שְׁאֵתָהּ מִרְכָּה וְאֵתָהּ מִמַּעַט, וּבְלִבָּהּ שִׁכּוֹן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לַשָּׁמַיִם.

חולין פ"א

- (א) הכל שוחטין, ושחיטתו כשרה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, שמא ימלקלו בשחיטתו. וכלם ששחטו ואחרים רואים אותו, שחיטתו כשרה.
- שחיטת נכרי גבלה, ומטמא במשא. השוחט בלילה, וכן הסומא ששחט, שחיטתו כשרה. השוחט בשבת, וביום הכפורים, אף על פי שהוא מתחייב בנפשו, שחיטתו כשרה.
- (ב) השוחט במגל יד, ובצור, ובקנה, שחיטתו כשרה.
- הכל שוחטין, וילעולם שוחטין, ובכל שוחטין, חוץ ממגל קציר, והמגרה, והשנים, והצפרן, מפני שהן חונקין. השוחט במגל קציר קדרה הולכתה, בית שמי פוסליו, ובית הלל מכשירין...
- (ג) השוחט מתוך הטבעת, ושיר בה מלא החוט על פני כלה, שחיטתו כשרה. רבי יוסה ברבי יהודה אומר: מלא החוט על פני רפה.
- (ד) השוחט מן הצדדיו, שחיטתו כשרה. המולק מן הצדדיו, מליקתו פסולה. השוחט מן הערף, שחיטתו פסולה. המולק מן הערף, מליקתו כשרה. השוחט מן הצואר, שחיטתו כשרה. המולק מן הצואר, מליקתו פסולה; שכל הערף פשר למליקה, וכל הצואר פשר לשחיטה. נמצא הפשר בשחיטה, פסול במליקה; הפשר במליקה, פסול בשחיטה.
- (ה) הפשר בתורין, פסול בבני יונה; הפשר בבני יונה, פסול בתורין.
- (ו) הפשר בפרה, פסול בעגלה; הפשר בעגלה, פסול בפרה. הפשר בכהנים, פסול בלויים; הפשר בלויים, פסול בכהנים. הטהור בכלי חרש, טמא בכל הכלים; הטהור בכל הכלים, טמא בכלי חרש. הטהור בכלי עץ, טמא בכלי מתכות; הטהור בכלי מתכות, טמא בכלי עץ. החיב בלשקדים המרים, פטור במתוקים; החיב במתוקים, פטור במרים.
- (ז) התמד, עד שלא התמיץ, אינו נלקח בכסף מעשר, משתחמיץ, נלקח בכסף מעשר. האחים השותפים שחייבין בקלבון, פטורין ממעשר בהמה, ושחייבין במעשר בהמה, פטורין מן הקלבון. כל מקום שיש קנס, אין מקר, וכל מקום שיש מקר, אין קנס. כל מקום שיש מאון, אין תליצה, וכל מקום שיש תליצה, אין מאון. כל מקום שיש תקיעה, אין הבדלה, וכל מקום שיש הבדלה, אין תקיעה.
- ביצד?
- יום טוב שחל להיות ערב שבת, תוקעין ולא מבדילין; לאחר השבת, מבדילין ולא תוקעין. ביצד מבדילין? "בין קדש לקדש". רבי דוסה אומר: "בין קדש הקמור לקדש הקל".

חולין פ"ב

- (א) השוחט אחד בעוף ושנים בבהמה, שחיטתו כשרה. ורבו שלא אחד כמותו. רבי יהודה אומר: עד שישחט את הנרידיו. חצי אחד בעוף, אחד וחצי בבהמה, שחיטתו פסולה. רב אחד בעוף ורב שנים בבהמה, שחיטתו כשרה.

(ב) השוחט שני ראשין כאחת, שחיטתו כשרה.

שנים או חזיון בסכין ושוחטין, אפלו אחד מלמעלה ואחד מלמטה, שחיטתו כשרה.

(ג) התיז את הראש בבת אחת, פסולה.

היה שוחט, והתיז את הראש בבת אחת, אם יש בסכין מלא צנאר, כשר.

היה שוחט, והתיז שני הראשים כאחת, אם יש בסכין מלא צנאר אחד, כשר.

במי דברים אמורים? בזמן שהוליד ולא הביא, או הביא ולא הוליד, אבל אם הוליד והביא, אפלו כל שהוא, אפלו באזמל, כשר.

נפלה סכין ושחטה, אף על פי ששחטה כדרךה, פסולה, שנאמר: (דברים י"ב:כ"א) "וזבחת... ואכלת", מה שאמרה זבחת, אתה אוכל.

נפלה סכין והגביהה, נפלו כליו והגביהו, השחיו את הסכין, ער, ובא חברו ושחט, אם שהא כדי שחיטה אחת, פסולה.

רבי שמעון אומר: אם שהא כדי בקור.

(ד) שחט את הושט ופסק את הגרגרת, שחט את הגרגרת ופסק את הושט, שחט את אחד מהן והמתין לה עד שמתה, או שהחליד את הסכין תחת השני ופסקו, רבי ישבאב אומר: נבלה. רבי עקיבה אומר: טרפה. כלל אמר רבי ישבאב משם רבי יהושע: כל שנפסקה משחיטתה, נבלה. כל ששחיטתה פראוי, ודבר אחר גרם לה להפסל, טרפה. והודה לו רבי עקיבה.

(ה) השוחט בהמה חיה ועוף, ולא יצא מהן דם, כשרים, נאכלים בינדים מסאבות, לפי שלא הכשרו בדם. רבי שמעון אומר: הכשרו בשחיטה.

(ו) השוחט את המספנת, רבן גמליאל אומר: עד שתפרסם ביז וברגל. רבי אליעזר אומר: דיה אם זנקה... וחכמים אומרים: עד שתפרסם ביז וברגל. או עד שתכשפש בזנבה. אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשטה את ידה ולא התזירה, פסולה, שאינה אלא הוצאת נפש. במי דברים אמורים? שהיתה בחזקת מספנת, אבל אם היתה בחזקת בריה, אפלו לא היו בה אחד מן הסימנים הללו, כשרה.

(ז) השוחט לנכרי, שחיטתו כשרה. רבי אליעזר פוסל.

אמר רבי אליעזר: אפלו שחטה נשיאכל הנכרי מחצר הכבד שלה, פסולה, שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.

אמר רבי יוסה: קל וחומר הדברים: מה אם במקום שהמחשבה פוסלת במקדשיו, אין הכל הולך אלא לאחר העובר, מקום שאין המחשבה פוסלת בחליו, לא יהא הכל הולך אלא לאחר השוחט?

(ח) השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיטתו פסולה.

שנים או חזיון בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו, ואחד לשם דבר כשר, שחיטתו פסולה.

(ט) אין שוחטין לא לתוך הימים, ולא לתוך הנהרות, ולא לתוך הפלים, אבל שוחט הוא לתוך העגל שלמים, ובספינה על גבי כלים.

אין שוחטין בגומא, אבל עושה הוא אדן גומא לתוך ביתו, בשביל שיכנס הדם לתוכה.

ובשוק לא יעשה כן, שלא יחקה את המינים.

(י) השוחט לשם עולה, לשם שלמים, לשם אשם תלוי, לשם פסח, לשם תודה, שחיטתו פסולה.
רבי שמעון מכשיר...

השוחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תרומה, שחיטתו כשרה.
זה הפלל: דבר שהוא נדר ונדב, השוחט לשמו פסול. ודבר שאינו לא נדר ולא נדב, השוחט לשמו כשר.

Zevachim	Hullin
3:1 כל הפסולין ששחטו שחיטתן כשרה שהשחיטה כשרה בזרים בנשים ובעבדים ובטמאים	1:1 הפל שוחטין, ושחיטתן כשרה, חוץ מחירש, שוטה וקטן, ושמא יקלקלו בשחיטתן.
2:1 כל הזבחים שקבל דמן זר אונן טבול יום מחוסר בגדים... שלא רחץ ידים ורגלים.. יושב...	1:2 הפל שוחטין, ולעולם שוחטין, ובפל שוחטין
6:4 הנה מולק את ראשה ממול ערפה, ואינו מבדיל.	1:4 המולק מן הערף, מליקתו כשרה.
7:5 תורין שלא הגיעו זמנן, ובגני יונה שעבר זמנן	1:5 הפשר בתורין, פסול בבגני יונה; הפשר בבגני יונה, פסול בתורין.
	2:5 השוחט בהמה חיה ועוף, ולא יצא מהן דם, כשרים
3:6 שאין המחשבה פוסלת, אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו; הפסח והחטאת, שלא לשמן.	2:7 שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.
4:6 לשם נשיה דברים הזבח נזבח... לשם שם	2:7 פסולה, שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.
3:1 לפיכך הם פוסלים במחשבה.	2:7 מה אם במקום שהמחשבה פוסלת במקדשין , אין הפל הולך אלא לאחר העובר , מקום שאין

4:6 שאין המתשבה הולכת אלא לאחר העובד	המתשבה פוסלת בחלין, לא יהא הכל הולך אלא לאחר השוחט?
1:1 כל הזבחים שנוזחו שלא לשמן, פשרים, אלא שלא עלו לבצעלן משם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת	2:8 השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיתתו פסולה.
2:1 כל הזבחים שקבל דמן זר, אוגון... נשפך על הרצפה ואספו, פסול.	2:9 עושה הוא אדן גומא לתוך ביתו, בשביל שיכנס הדם לתוכה.
1:1-2 כל הזבחים שנוזחו שלא לשמן, פשרים, אלא שלא עלו לבצעלן משם חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת... רבי אליעזר אומר: אף האשם... הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים, פשרין, [שלמים] ששחטן לשם בכור ולשם מעשר, פסולין.	2:10 השוחט לשם עולה, לשם שלמים, לשם אשם תלוי, לשם פסח, לשם תודה, שחיתתו פסולה... השוחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תרומה, שחיתתו כשרה.

השוחט מן הצואר, שחיטתו כשרה.

המולק מן הצואר, מליקתו פסולה; שכל הערף כשר למליקה, וכל הצואר כשר לשחיטה.

נמצא הכשר בשחיטה, פסול במליקה; הכשר במליקה, פסול בשחיטה.

(ה) הכשר בתורין, פסול בבני יונה; הכשר בבני יונה, פסול בתורין.

(ו) הכשר בפרה, פסול בעגלה; הכשר בעגלה, פסול בפרה.

הכשר בכהנים, פסול בלויים; הכשר בלויים, פסול בכהנים.

הטהור בכלי חרש, טמא בכל הכלים; הטהור בכל הכלים, טמא בכלי חרש.

הטהור בכלי עץ, טמא בכלי מתכות; הטהור בכלי מתכות, טמא בכלי עץ.

החביב בשקדים המרים, פטור במתוקים; החביב במתוקים, פטור במרים.

(ז) [ח] התמד, עד שלא התמיז, אינו נלקח בכסף מעשר, משתתמיז, נלקח בכסף מעשר.

האחים השותפים שחביבין בקלבון, פטורין ממעשר בהמה, ושחביבין במעשר בהמה, פטורין מן הקלבון.

כל מקום שיש קנס, אין מכר, וכל מקום שיש מכר, אין קנס.

כל מקום שיש מאון, אין חליצה, וכל מקום שיש חליצה, אין מאון.

כל מקום שיש תקיעה, אין הבדלה, וכל מקום שיש הבדלה, אין תקיעה.

יום טוב שחל להיות ערב שבת, תוקעין ולא מבדילין; לאחר השבת, מבדילין ולא תוקעין.

פיצד מבדילין? "בין קדש לקדש".

רבי דוסה אומר: "בין קדש הקמור לקדש הקל".

Inclusio of Chapter 1

א. השוחט ב	שבת	וביום הכיפורים	... כשירה	ז. יום טוב	שחל להיות ערב שבת	תוקעין ולא מבדילין
------------	-----	----------------	-----------	------------	-------------------	--------------------

בבלי חולין כז ע"א

שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור מנלן? אלא גמרא, שחיטה מן הצואר נמי גמרא

- דרסה – התזז את הראש בבת אחת, פסולה. (ב:ג)
- שהייה – נפלה סכין והגביהה... אם שהא כדי שחיטה אחת, פסולה. (ב:ג)
- חלדה – או שהחליד את הסכין תחת השני ופסקו (ב:ד)
- הגרמה – השוחט מתוך הטבעת, ושיר בה מלא החוט על פני כלה, שחיטתו כשרה (א:ג)
- עיקור – שחט את הנושט ופסק את הגרגרת, שחט את הגרגרת ופסק את הנושט (ב:ד)